

Toespraak door Adrie Zijp tijdens de vriendenmiddag op 13 juni 2015

Lieve Vrienden,

Wat is het geweldig, vandaag zovelen van jullie te zien. Ik durf „jullie tegen u“ te zeggen, omdat wij de meeste aanwezigen vanmiddag al jarenlang goed kennen.

Voor mij is het een wonder dat ik hier kan zijn. De Heer heeft gebeden verhoord. Hijzelf is deze middag ook onder ons. Hem alleen komt de eer toe.

Natuurlijk missen wij velen die ons al in de eeuwigheid vooruitgegaan zijn. Wij vinden het ook heel jammer, dat we onze lieve Ingrid niet meer mee konden nemen. We zijn blij, dat enkele mensen van onze gemeente in Arnoldstein Ingrid in deze tijd zullen bezoeken.

Mijn vader en de IGVC

Vanmiddag zijn wij hier samen, om het 70-jarige jubileum van de Internationale Gemeenschap van Christenen - de IGVC - te vieren.

Op 19 juni 1945 richtte mijn vader, Albert Zijp, de stichting IGVC op. Ik was toen 10 jaar oud en heb geen herinneringen aan deze gebeurtenis. Waaraan ik me wèl herinner, zijn veel activiteiten die vader met de IGVC ontplooiden.

Hij was een echte evangelist, schreef en verspreidde tractaten, hield evangelisatie-acties, bijbelstudies, zogenaamde liefdemaaltijden, die heel goed bezocht werden en vertoonde evangelisatiefilms, waarmee hij door heel Nederland trok. Mijn zuster Gré hielp met dat laatste ook enkele jaren mee.

Om eerlijk te zijn, waren wij het in Oostenrijk niet altijd helemaal eens met hoe vader in de laatste jaren van zijn leven geestelijk tegen sommige dingen aankeek. Maar wij konden ons altijd volledig vinden in iets wat wij ook van vader mochten overnemen, namelijk zijn visie op de ene gemeente, die bestaat uit alle gelovigen wereldwijd. En natuurlijk in wat het belangrijkste van zijn visie was: Alleen door Jezus kan de mens verzoend worden met God. Het was altijd vaders doel, om mensen tot Jezus te leiden. Hoe belangrijk dit voor hem was laten de volgende voorbeelden zien:

Ruim twee jaar voor hij stierf was vader bij ons in Oostenrijk op bezoek. Hij werd in die tijd heel ernstig ziek. Hij was verward en herkende Gré en mij niet. In zijn delirium was hij echter aan één stuk door aan het evangeliseren en preekte dag en nacht. Om hem wat af te leiden, haalden wij een Psalmboek voor de dag en begonnen daaruit te zingen. Vader zong uit zijn hoofd alles mee. Een andere keer nam vader Gré en mij op eens bij de hand en feliciteerde ons met onze beslissing voor Jezus. Hij zei: „Dit is de allerbelangrijkste beslissing, die jullie ooit in je leven kunt treffen!“ Kunnen jullie begrijpen, hoe emotioneel deze gebeurtenissen voor ons als zijn dochters waren?

Vader werd per ambulance naar Nederland vervoerd en mocht daar in het ziekenhuis toch weer opknappen, hoewel hij lichamelijk zwak was geworden. De laatste twee jaar van zijn leven, mochten Gré en ik hem in Oostenrijk verzorgen. Op 15 april 1977 overleed vader en hij is ook bij ons in Finkenstein begraven.

De vluchtelingenkampen

Ik was 20 jaar oud, toen ik in 1955 het eerste maal met Gré mee ging naar Oostenrijk. Wij waren in die tijd echte pioniers in Kärnten. Zoals de meesten van jullie weten, werkten wij de eerste jaren in de vluchtelingenkampen. We bezochten elke dag één of meerdere van de 8 kampen van Kärnten. Zo trokken we wekelijks rond in een gebied met een doorsnee van ca. 120 kilometer. Wij bivakkeerden in kleine tenten en later in een woonwagen.

Behalve de kerkgenootschappen, die officieel door de staat erkend waren, waren er geen vrije gemeenten. We hadden een zelfstandig zendingswerk met het doel, groot en klein de boodschap van de verlossing door Jezus Christus te verkondigen. Overdag waren dit meestal kinder-samenkomsten in de open lucht en 's avonds hielden we evangelisatie-samenkomsten in de grootste barak van het kamp; vaak waren dit danszalen. Deze diensten werden zeer goed bezocht, natuurlijk ook wel, omdat de mensen niets anders omhanden hadden, maar ook omdat ze geestelijk in grote nood waren.

Christenen in Nederland verzamelden zakken met kleding en die werden dan door het Rode Kruis naar ons gestuurd. In de loop van de jaren kregen wij ook hulp. De eerste persoon die ons af en toe kwam helpen was Anne van der Bijl, voor hij het werk Kruistochten (nu Open Doors) achter het IJzeren Gordijn begon. Anne liep met zijn accordeon als de rattenvanger van Hameln door het kamp en jong en oud volgden hem in een lange rij...

Later kwamen regelmatig jeugdgroepen onder leiding van Sidney Wilson om te helpen en nog later ook met Henk Binnendijk. Het waren gezegende jaren, die veel vrucht brachten.

Huis Rehoboth

In de loop der jaren emigreerden veel van deze statenloze vluchtelingen of zij kregen de Oostenrijkse nationaliteit. De kampen raakten allengs leeg. Ons werk verlegde zich langzamerhand van de vluchtelingenkampen met hun bewoners naar de Oostenrijkse bevolking, met name van Kärnten.

Door een groot financieel wonder kregen wij in 1962 de beschikking over een groot huis in zuid Kärnten, dat 40 jaar te koop had gestaan. Wij noemden het: **Rehoboth**, wat betekent: **De Heer heeft ruimte voor ons gemaakt, opdat wij vruchtbaar zullen zijn in het land** (Genesis 26,22).

Rehoboth werd de basis van waaruit het werk werd voortgezet. Er waren wekelijk-se diensten voor kinderen, jeugd en volwassenen in huis, maar ook daarbuiten. Er vonden talloze huis- en ziekenbezoeken plaats en er ontstond een koor.

In de loop der jaren werden wij in huize Rehoboth bezocht door een groot aantal zendingsvrienden uit verschillende landen en van verschillende kerkelijke achtergrond, die ons en het werk beter wilden leren kennen. Zo zijn ook de meesten van jullie ooit of vaak bij ons in Rehoboth geweest.

Soms was ik wel eens bezorgd, of er tussen die „volgens van verschillende pluimage“ geen theologische strijdgesprekken zouden ontstaan en een enkele keer moest ik wel eens, zoals ik dat noemde: „Met de brandspuit optreden om te blussen“. Maar meestal ontwikkelden de contacten zich juist positief en vertelden gasten mij, hoe zij waardering hadden gekregen voor mensen met een andere achtergrond. Men bleek elkaar juist vaak „te ontdekken“, zolang **niet de leer, maar de Heer** middelpunt van de gesprekken was.

Naast de wekelijkse diensten waren er ook bijzondere hoogtepunten. Daarbij denk ik bijvoorbeeld aan onze evangelistische lekenspelen met Kerst- en Pasen, die altijd heel goed bezocht en vruchtbaar waren. Vaak nodigden andere christelijke groepen - die intussen in Kärnten ontstaan waren - ons uit, om deze spelen bij hen op te voeren. Dan waren er de verschillende doopdiensten, maar ook bruiloften. Het laatste bruidspaar, Andries en Susanne Buitenhuis, mag dit jaar hun 25-jarige bruiloft vieren...

De Nieuwbouw

Toen wij ouder begonnen te worden, werden het vele werk en het onderhoud van huis *Rehoboth* te zwaar voor ons. Vele jaren hebben wij ervoor gebeden, hoe het verder zou moeten gaan.

Opnieuw mochten wij een groot wonder van God beleven, toen we in 2001 het grote huis aan de jeugd-organisatie *Wort des Lebens* mochten overgegeven en wij in het nieuw gebouwde appartementenhuis in de tuin konden trekken. Vandaar uit gaat het werk - naar kunnen en op andere wijze - nog steeds door. U zult daarover vanmiddag nog meer horen.

Sinds 2001 maken wij ook deel uit van de gemeente in Arnoldstein, waar wij ons op verschillend gebied inzetten en verantwoordelijkheid dragen.

Tot slot: Dank

Heel veel dank geldt de IGVC, die de afgelopen 60 jaar voor ons in Oostenrijk een grote steun was! Vanaf het begin van ons werk werden giften door de IGVC aan ons doorgestuurd. Vele jaren lang werden onze berichten in het blad van de IGVC opgenomen. Sinds 1988 wordt een eigen nieuwsblad over het Oostenrijkse werk uitgegeven, vanaf 1996 onder de naam „Van huis uit...“.

We danken hen, die korte of langere tijd in Oostenrijk hebben meegewerkt en ook hen die deel uitmaakten van, of nu nog werkzaam zijn binnen het bestuur van de IGVC.

Onze dank geldt bovenal onze hemelse Vader die ons al die jaren zo wonderbaar heeft doorgedragen en gezegend en die wij ook voor de toekomst mogen vertrouwen.